

L'Acadèmia de la Música Catalana

«M'he proposat de fundar una societat artística l'objecte d'estudi de la qual sigui la música catalana, absolutament independent, sense vincles forçats»

Llegeixo en una notícia del 2012 que es crea "l'Acadèmia Catalana de la Música" i que al 2013 ja organitzarien els primers "Premis Catalans de la Música". Busco una mica més i descobreixo que aquesta acadèmia té un wordpress -no una web, un wordpress- on a la pàgina principal et diu bàsicament que si vols fer-te'n soci (i gaudir d'avantatges que no detalla), pots pagar 60 euros. M'hi endinso una mica més, la pestanya "Associats" no funciona, la de "Contacte" em descobreix que aquesta acadèmia té la seu al mateix edifici que l'SGAE -paradoxes del destí- i finalment n'hi ha una altra on es detallen els objectius i finalitats de l'acadèmia en qüestió.

El que s'exposa en aquesta darrera plana em sembla prou coherent: promocionar la música catalana, contribuir a la internacionalització de la música feta a Catalunya, promoure l'ensenyament, recolzar talents, etc. Em sembla coherent, deia, si no fos pel fet gens superflu que aquesta acadèmia, al cap i a la fi, no és altra cosa que un immens fracàs.

Comencem pel nom "Acadèmia Catalana de la Música". Em fa mal d'ulls només de veure-ho: "acadèmia catalana". Però què redimonis és aquest concepte!? Jo vull una òptica universal que posi el punt de mira en un particular. Jo aposto per una acadèmia transversal que versi sobre la música catalana, és a dir, aquella música que s'expressa a través de la catalanitat, tant si té text com si no. I tant si aquest text és en català o amb altres llengües. Que "catalanitat" és un concepte excloent? No ho és, en absolut, és un concepte dignificant. Les músiques que s'expressen a través d'altres caràcters, creguin-me, ja tenen les seves pròpies societats de pensament. I seríem molt il·lusos si penséssim que en algun altre indret, ara per ara, algú s'interessarà per la música que fem des d'aquí. Així que, estimats amics, algú haurà de pensar sobre la música catalana, i no pas catalanament sobre la música.

A més a més, una subtil passejada per les xarxes socials d'aquesta acadèmia ja ens descobreix el pitjor. Inactivitat, superficialitat, derrotisme i sobretot una subordinació màxima i genuflexiva als estaments pseudomusicals que corquen lentament la nostra música. Cap reflexió, cap article, cap estudi, cap referència a la música catalana, cap opinió, cap conclusió, un àrid desert de pensament. En definitiva, que això ni és una acadèmia, ni ho ha estat, ni ho serà mai. No dubto que en el seu origen tingués uns plantejaments i objectius ben utòpics i suggestius -en cap cas acadèmics, bàsicament administratius- però s'ha demostrat ineficaç en tots i cadascun dels seus pilars fundacionals.

És per tot això -i per altres coses no menys importants- que m'he proposat de fundar "L'Acadèmia de la Música Catalana", una societat artística l'objecte d'estudi de la qual sigui la música catalana. Una societat absolutament independent, sense vincles forçats que en limitin el seu abast o en vehiculin les seves decisions cap a interessos particulars. Una societat que legítimi, des del rigor acadèmic, el fenomen musical català en tota la seva dimensió i expressió possible.

Som tan encantats, els músics, que hem anat "permetent" que periodistes, fotògrafs, mànagers, programadors, representants etc... anessin creant el discurs sobre la nostra pròpia disciplina, establissin els cànons estètics preeminents sobre les nostres peces, qualifiquessin -amb una sublim ignorància- la nostra pròpia obra i fins i tot que ens atorguessin diversos premis com si ells estiguessin legitimats per fer-ho! Hem permès, estúpids de nosaltres, que d'altres, siguin qui siguin, tinguessin poder sobre tot el que és estrictament artístic i que és matèria única i exclusiva dels músics. Cadascú el que li pertany, companys.

Des d'aquí estenc la meva mà a aquells músics que vulguin dignificar la disciplina musical ja no només des de la praxi, per descomptat, sinó també des del pensament, des de la reflexió, des del discurs, des d'una nova Acadèmia de la Música Catalana. Vinguem d'on vinguem, amb més o menys afinitats estètiques, al cap i a la fi compartim aquesta mateixa disciplina i som responsables conjunts del seu prestigi present i futur.